

Arrest

nr. 153 951 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DEGEEST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten en van Russische origine te zijn. U bent geboren in Krivoy Rog (oblast Dnipropetrovsk, Oekraïne) waar u ook woonde.

In 2003 gaat u uit Oekraïne weg omdat u gehoord had dat het leven in Europa beter is. U dient in verschillende landen asielaanvragen in (o.a. Denemarken, Nederland, Oostenrijk en Duitsland), maar in de zomer van 2007 keert u vanuit Denemarken vrijwillig terug naar Oekraïne. U gaat zich opnieuw in Krivoy Rog vestigen waar u bij uw vriend V. (...) intrekt.

Aangezien u niet over een Oekraïens paspoort beschikt, gaat u een aantal keer bij de ROVD langs om er een aan te vragen, maar daar wordt u telkens afgescheept. Men zegt u dat u maar beter weer kan terugkeren naar Europa.

Op 27 december 2014 komen soldaten van het Oekraïense leger bij V. (...) langs – hij was zelf al officier bij het leger aan een grenspost. Ze willen hem meenemen om naar de oorlog te sturen. Aangezien u op dat moment ook bij V. (...) thuis bent, vragen ze wie u bent. Ze halen er de wijkagent bij om te vragen hoe het komt dat u geen identiteitsdocumenten heeft. De majoor van de soldaten zegt dat hij u een Oekraïens paspoort kan bezorgen als u eerst gaat dienen in het leger en gaat vechten in de oorlog. U weigert dat. De majoor zegt u dat u zich 's anderendaags moet melden op het commissariaat, samen met V. (...). Dat doet u echter niet en u beslist om meteen uit uw land te vertrekken.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 29 december 2014. Van Krivoy Rog gaat u eerst met de trein naar Lvov en van daar gaat u op 1 januari 2015 met de auto van een smokkelaar naar Polen. Van daar gaat u verder met een vrachtwagen naar België waar u op 5 januari 2015 aankomt en de dag nadien een asielaanvraag indient.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen enkel document voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest naar het leger te moeten gaan indien u zou terugkeren naar uw land van herkomst, Oekraïne. U was door het leger al benaderd: ze wilden u een paspoort uitreiken op voorwaarde dat u in het leger zou dienen en zou gaan vechten in de oorlog (CGVS p. 13). Het commissariaat-generaal is echter van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Ten eerste blijkt u op het Commissariaat-generaal (CGVS, 5.05.2015) een totaal andere versie van de feiten aan te halen in vergelijking met wat u tijdens uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, 15.01.2015) had verteld. Op het CGVS verklaarde u dat uw problemen begonnen op 27 december 2014 toen soldaten van de rekruteringscommissie bij V. (...) (reeds lange tijd werkzaam in het leger) langskwamen om jullie beiden mee te nemen naar het leger – toen ze daar bij V. (...) thuis waren, liet hun majoor u weten dat hij voor u een paspoort zou voorzien op voorwaarde dat u zou dienen in het leger. U moest zich van hem daartoe 's anderendaags melden op het commissariaat – dat deed u echter niet en die volgende dag vertrok u meteen naar Lvov en zo verder naar Polen en later naar België. Naar eigen zeggen had u met het Oekraïense leger tot dat bewuste bezoek van 27 december 2014 nog niet te maken gehad (CGVS p. 11-12). Op de DVZ daarentegen had u verklaard dat de soldaten al bij V. (...) langskwamen begin december 2014 en dat u en V. (...) tien dagen de tijd kregen om zich te melden op het commissariaat. Op 23 of 24 december 2014 gingen jullie daar dan samen naartoe. Op het commissariaat kreeg u te horen dat u een paspoort kon krijgen indien u zou gaan vechten in de oorlog. U weigerde dat. V. (...), die volgens u eerder al als officier in het leger had gediend, tekende op dat moment wel een document; daarna mochten jullie beschikken (CGVS vragenlijst 15.01.2015 vraag 3.5). Deze verklaringen zijn echter danig tegenstrijdig dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties gelijklopende verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een coherente wijze kan weergeven tijdens verschillende fases van zijn asielprocedure. Dit is hier absoluut niet het geval. Als u op uw tegenstrijdige versies gewezen wordt, zegt u dat u bij de DVZ hetzelfde had gezegd als bij het CGVS, dat u niet liegt en dat de tolk het waarschijnlijk verkeerd vertaald heeft (CGVS p. 13). Hierover kan echter worden opgemerkt dat de verklaringen die genoteerd werden op de Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal u werden voorgelezen in uw moedertaal (Russisch) en u deze voor akkoord heeft ondertekend. Tevens werd u aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd of u opmerkingen had over het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. U repte toen met geen woord over eventueel foutief genoteerde verklaringen (CGVS p. 2). Zodoende volstaat uw uitleg voor uw incoherente verklaringen op de DVZ en het CGVS niet. Overigens legt u ook over uw beweegredenen om destijds in 2003 voor de eerste keer Oekraïne te verlaten compleet tegenstrijdige verklaringen af: zo verklaart u op het CGVS dat iedereen dat toen deed, dat u had gehoord dat het leven in Europa beter was en dat u het er daarom op waagde (CGVS p. 3); op geen enkele manier vermeldt u wat u op de DVZ had gezegd, nl. dat u voor uw vertrek in 2003 door bandieten werd afgeperst (ze zouden € 25.000 van u geëist hebben) (CGVS vragenlijst 15.01.2015 vraag 9b).

Ten tweede stemmen een aantal elementen uit uw asielrelaas helemaal niet overeen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. U verklaart dat soldaten van de rekruteringscommissie zonder meer langskwamen bij V. (...) om hem en u in te lijven in het leger en naar de oorlog te sturen. Men zou u ook gezegd hebben dat u een paspoort kon krijgen als u zou dienen in het leger en zou gaan vechten (CGVS p. 11-12).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat Oekraïners kunnen worden opgeroepen in het kader van een mobilisatie als reservist en dat de procedure tot oproeping daartoe als volgt verloopt: eerst dient betrokkene een gepersonaliseerde convocatie te ondertekenen en dan moet hij zich melden bij de bevoegde diensten op het tijdstip voorzien op de convocatie; indien betrokkene niet komt opdagen op

het voorziene tijdstip, riskeert hij een (administratieve) boete en wordt de procedure met de convocatie herhaald. Als betrokkene zich drie keer niet meldt bij de bevoegde diensten na een oproeping, kan overgegaan worden tot gerechtelijke vervolging. Gelet op deze modaliteiten van de rekrutering voor de mobilisatie in het leger, is het maar weinig aannemelijk dat het leger u zonder meer zou hebben opgedragen zich 's anderendaags te melden bij het commissariaat nadat ze u toevallig thuis bij V. (...) aantreffen en u op deze manier zou dwingen in het leger te dienen. Dit wordt nog versterkt door de vaststelling, zoals vermeld in de informatie, dat van gedwongen rekruteringen buiten de officiële procedures geen sprake is – er zijn wel meldingen van klachten over de mobilisatiecampagne, maar geen enkele daarvan heeft te maken met gedwongen rekrutering, meer bepaald met rekrutering die buiten de officiële procedures van de verplichte legerdienst of mobilisatie zouden vallen. In het licht van deze informatie is het verloop van de feiten zoals u ze voorstelt, maar weinig aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt ook dat de militaire verplichting niet geldt voor vreemdelingen en staatlozen die zich op het grondgebied van Oekraïne bevinden en dat het vervullen van de dienstplicht geen voorwaarde is om het Oekraïense staatsburgerschap te verkrijgen. Bijgevolg hebben de uitspraken van de majoor dat u een paspoort van hem kon krijgen als u zou gaan vechten met het Oekraïense leger absoluut geen wettelijke basis en zijn er dus geen redenen om aan te nemen waarom hij u dit als voorwaarde zou gesteld hebben. Dit draagt andermaal weinig bij tot de aannemelijkheid van uw asielaanvraag.

Ten derde kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u doelbewust mist spuit over uw verblijfplaatsen van de afgelopen jaren. U verklaart dat u in 2003 een eerste keer vertrok uit Oekraïne en dat u tot de zomer van 2007 in verschillende Europese landen verbleef (zoals Nederland, Denemarken, Oostenrijk en Duitsland) en verschillende asielaanvragen indiende. In de zomer van 2007 vertrok u dan vrijwillig vanuit Denemarken terug naar Oekraïne – u deed dat door eerst naar Polen te vliegen en dan de grens met Oekraïne over te steken, in het bezit van een document met uw naam op dat u ontvangen had op het consulaat in Denemarken. Naar eigen zeggen ging u zich sinds uw terugkeer weer in Krivoy Rog vestigen, meer bepaald bij uw vriend V. (...) in de Krapivinichkistraat waar u verbleef tot u eind december 2014-begin 2015 opnieuw vertrok uit Oekraïne. Aangezien u geen Oekraïense identiteitsdocumenten had – voor 2003 had u naar eigen zeggen immers alleen nog een oud paspoort van de Sovjetunie, dat u dan later weggooid – ging u een paar keer naar de politie om er een Oekraïens paspoort aan te vragen; daarbij toonde u het document dat u gekregen had als bewijs dat u in Denemarken was geweest (CGVS p. 2-4). Van dit bewuste document legt u echter geen enkel begin van bewijs neer. Meer nog, u zou niet eens weten waar het nu is; u verklaart het misschien weggegooid te hebben of dat het misschien nog bij V. (...) is (in Krivoy Rog) (CGVS p. 9). Het is echter maar weinig aannemelijk dat u niet zou weten wat er met dit bewuste document gebeurd zou zijn, gezien het belang ervan in uw asielaanvraag (u zou er vanuit Europa mee teruggekeerd zijn naar uw land en u zou er meerdere keren mee geprobeerd hebben een paspoort aan te vragen in eigen land).

Over het feit dat u in Oekraïne enkel een oud Sovjetpaspoort zou hebben gehad tot u het weggooid voor u voor het eerst naar Europa vertrok, heeft het CGVS ook gegronde twijfels. Zo kan u niet verklaren waarom u geen Oekraïens paspoort had, maar enkel een van de Sovjetunie, aangezien Oekraïne toch al sinds begin jaren negentig een onafhankelijk land was geworden. Over het Sovjetpaspoort verklaart u ook eerst dat u het in 2003 weggooid nadat u de grens overgestoken had, maar meteen daarna dat u het al weggegooid had nog voor u Oekraïne verliet (CGVS p. 8). Deze verklaringen zijn weinig coherent. Van iemand die zijn land verlaat op zoek naar een beter leven, zoals u destijds, kan toch verwacht worden dat hij weet of hij dat deed met zijn paspoort op zak of op illegale wijze (door zijn paspoort reeds weggegooid te hebben) – dit is hier niet het geval.

Zoals reeds aangehaald verklaart u naar Oekraïne teruggekeerd te zijn in de zomer van 2007 (CGVS p. 3). Dit komt evenwel niet overeen met uw verklaringen op de DVZ waar u zei dat u eind 2005-begin 2006 was teruggekeerd (DVZ verklaring 15.01.2015 vraag 22 & 31). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van iemand die na jaren omzwervingen in het buitenland de drastische beslissing neemt om naar zijn thuisland terug te keren, kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet wanneer hij terugkeerde en daar geen afwijkende verklaringen van anderhalf jaar over aflegt.

U verklaarde na uw terugkeer drie keer naar de politie (ROVD) in Krivoy Rog geweest te zijn om een Oekraïens paspoort aan te vragen, meer bepaald bij de ROVD van de Saksahanskiwijk, de Leninskiwijk en het 95ste kwartaal – drie keer weigerde men u echter te helpen; zo zouden ze u gevraagd hebben waarom u niet terugging naar Europa als u toch van daar kwam. Aan de andere kant verklaarde u ook dat men een paspoort dient aan te vragen bij de ROVD van de plaats waar men geregistreerd stond. In dit opzicht is het maar weinig aannemelijk dat u zich niet tot de ROVD van de Ternovskoye wijk (gehucht Gorki in Krivoy Rog) zou gewend hebben waar u laatst uw propiska had, maar wel naar de ROVD van drie andere wijken. Als u hierop gewezen wordt, geeft u het nietszeggende antwoord 'In

Saksahanski wijk ben ik geweest. Dat was de allereerste keer dat ik naar daar ging' (CGVS p. 4 & p. 8-9). Over uw bezoeken aan de politie verklaart u ook dat ze weigerden uw aanvraag voor een paspoort aan te nemen maar dat ze u wel alleen een papertje gaven met uw naam en 'clochard' op geschreven. Meteen daarna zegt u wel dat ze er niet 'clochard' op schreven maar enkel uw naam (CGVS p. 4). Dit strookt echter wederom niet met wat u op de DVZ had verklaard: daar zei u immers dat de politie u een bewijs gaf dat u geen Oekraïens staatsburger bent maar er enkel een vaste verblijfplaats heeft (DVZ verklaring 15.01.2015 vraag 26B).

Over uw verblijf en uw bezigheden na uw terugkeer naar Oekraïne, verklaart u dat u steeds bij uw vriend V. (...) in de Krapivinichkistraat in Krivoy Rog verbleef tot uw vertrek eind 2014, dat u zijn moeder wat hielp met klusjes op haar datcha, samen met V. (...) auto's herstelde en wat bijverdiende als (illegale) straatracer (CGVS p. 4-6). Op de DVZ daarentegen had u verklaard dat u sinds uw terugkeer naar Oekraïne geen vast adres had maar bij vrienden en kennissen verbleef, dat u pas vanaf maart 2013 bij uw vriend V. (...) woonde en dat u sinds 2006 niet meer gewerkt heeft omdat u drugsgebruiker was (DVZ verklaring 15.01.2015 vraag 10 & 12 + CGVS vragenlijst 15.01.2015 vraag 3.5). Dit zijn opvallend afwijkende verklaringen die uw geloofwaardigheid opnieuw danig aantasten. Een andere, bijzonder treffende anomalie ligt in uw verklaringen over uw kinderen. U verklaart samen met uw exvrouw A. G. (...) een dochter D. P. (...) te hebben, geboren in 1998 of 1999 in Krivoy Rog – van deze dochter maakte u vreemdgenoeg geen enkel gewag tijdens uw asielaanvraag op de DVZ – en met een andere vrouw (ene Y. (...) wiens achternaam u niet meer weet) een zoon A. P. (...), geboren in 2002 in Moskou (CGVS p. 5). Als u er dan op gewezen wordt dat u tijdens uw asielaanvraag onder de rubriek 'kinderen' enkel melding maakte van uw zoon A. (...) en dat u toen verklaarde dat hij in januari 2007 in Krivoy Rog was geboren en dat zijn moeder V'. K. (...) heet (DVZ verklaring 15.01.2015 vraag 16), zegt u dat dit onmogelijk is, dat u in 2007 naar Oekraïne terugkeerde maar in dat jaar geen kind kreeg en dat de V'. (...) die genoemd wordt V'. N. (...) is, de moeder van uw vriend V. (...) (CGVS p. 5-6). Echter, op de DVZ verklaarde u dat V.'s (...) moeder A'. (...) heet (CGVS vragenlijst 15.01.2015 vraag 3.5). Het louter herhalen van één van twee tegenstrijdige versies volstaat niet ter verschoning van uw incoherentie op dit vlak.

Er kan worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw verblijfplaatsen verder gehypothekerd worden door de vaststelling dat het door u beschreven vertrek uit uw land eind 2014 evenmin aannemelijk voorkomt, meer bepaald hoe u de grens tussen Oekraïne en Polen zou zijn overgestoken. Zo verklaart u dat u die met de auto van een smokkelaar passeerde, zonder dat u identiteitsdocumenten bijhad en zonder dat er voor u iets voorzien was op dat vlak. Waar precies u de grens overstak weet u niet, net zo min als of er een visum voor u voorzien zou zijn (CGVS p. 10-11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt evenwel dat er bij binnenkomst van de Europese Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat u zelf geen controle zou gehad hebben, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de persoon die u vergezeld, niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt werden om de nodige voorzorgen te nemen. Dat u in dit verband niet overtuigd doet vermoeden dat u een (legale) reisweg aan de hand van daartoe benodigde reisdocumenten, een eerder vertrek of een vertrek in andere omstandigheden verzwijgt.

Gelet op de hierboven opgesomde anomalieën wat betreft uw identiteitsdocumenten, verblijfplaats en bezigheden sinds uw vermeende terugkeer naar Oekraïne en de door u verklaarde recente reisroute, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel op de helling geplaatst. Dit vormt daarbovenop een ernstige indicatie dat u sinds uw vertrek uit Oekraïne in 2003 er niet meer bent teruggekeerd (in tegenstelling tot wat u beweert) en dat er aldus logischerwijs andermaal geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die u daar in 2014 zou hebben meegemaakt (i.e. uw problemen met het Oekraïense leger).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Oekraïne een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Aanvullend dient de volgende opmerking gemaakt te worden wat betreft uw verklaringen dat u niet naar het leger wil in uw land (CGVS p. 13). Vooreerst dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle

onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat door u geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Als reden voor uw weigering om te dienen in het leger gaf u aan dat u niet gedood wil worden in het leger (CGVS p. 13). Er dient echter opgemerkt te worden dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte, wat betreft de algemene politieke onrust en instabiliteit in uw land in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Krivoy Rog (provincie Dnipropetrovsk) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13, lid 3, a) en b) van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 57/6, tweede lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM. In een vierde en laatste middel voert verzoekende partij ten slotte de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

De schending van het artikel 5 EVRM kan evenmin dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zoals reeds gesteld, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.2. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, bemerkt de Raad dat deze richtlijn een herziening is van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en dat artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU inhoudelijk overeenstemt met artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. Het artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG werd bij de wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Derhalve beschikt artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU evenmin over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, daar de inhoud van het artikel reeds werd omgezet in de vreemdelingenwet. De schending van voormeld artikel van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid, en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te

weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij oppert in haar verzoekschrift dat zij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft opgemerkt dat de communicatie tussen haar en de tolk Russisch niet vlot verliep. De reden hiertoe was dat de tolk een zeer afwijkend dialect sprak. Verzoekende partij verzocht daarom dat haar verhoor verder zou verlopen in het Frans waarop door de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel negatief werd geantwoord. Daar verzoekende partij en de tolk elkaar niet goed verstonden, is het volgens verzoekende partij niet ondenkbaar dat de tolk zelf een en ander heeft moeten verdraaien/verzinnen om tot een waarachtig verhaal te komen. Verzoekende partij werpt verder op dat ten gevolge van de miscommunicatie tussen haar en de tolk het voor haar niet mogelijk was om bij het voorlezen van het gehoorverslag voldoende te begrijpen wat was opgeschreven. Evenmin kon zij het verslag achteraf nalezen, daar het opgesteld was in het Nederlands. Melding maken van dit probleem bleek nutteloos te zijn, daar het interview reeds was afgenomen en het Commissariaat-generaal (bedoeld: Dienst Vreemdelingenzaken) toch geen gehoor bleek te geven aan de slechte communicatie tussen haar en de tolk. Verzoekende partij meent dan ook dat artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13, lid 3, a) en b) van de Europese richtlijn 2005/85/EG werden geschonden.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan een verkeerde vertaling door de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij bij de aanvang van haar asielaanvraag op 6 januari 2015 verklaarde de bijstand te verzoeken van een Russische tolk (administratief dossier, stuk 10, bijlage 26). Ook bij de aanvang van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekende partij een verklaring ondertekend waarin zij verzocht om de bijstand van een tolk die de Russische taal machtig is tijdens het interview (administratief dossier, stuk 9, verklaring betreffende procedure). Voorts stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals gemeld zou hebben dat zij het interview graag zou verder zetten in het Frans omwille van de slechte verstaanbaarheid tussen haar en de tolk. Deze bewering van verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad bemerkt dat verzoekende partij haar verklaringen bij de

Dienst Vreemdelingenzaken, nadat deze haar in het Russisch werden voorgelezen, zonder enig voorbehoud werden ondertekend waardoor zij zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst). Verder werd verzoekende partij bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd of zij opmerkingen had over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop zij evenwel ontkennend antwoordde (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 05/05/2015, p. 2). Door verzoekende partij werd toen geen enkele melding gemaakt van enige communicatieproblemen met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Pas wanneer verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen, beweerde zij plots dat men haar verklaringen verkeerd heeft opgeschreven en dat zij had gevraagd om het gehoor in het Frans te doen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 05/05/2015, p. 9 en 13), hetgeen allesbehalve ernstig is. Verzoekende partij toont geenszins concreet aan dat de verklaringen die zij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen. Niets wijst erop dat er zich communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan, waardoor bovenstaand betoog geenszins kan overtuigen om de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande bepaalde data wijt aan het gegeven dat deze feiten ongeveer tien jaar geleden plaatsvonden en stelt dat *“iedereen (...) zich wel eens (vergist)”*, bemerkt de Raad vooreerst dat door verwerende partij werd vastgesteld dat door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd verklaard dat zij in de zomer van 2007 teruggekeerd was naar Oekraïne, terwijl zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf eind 2005-begin 2006 te zijn teruggekeerd. De Raad wijst erop dat van dergelijke bepalende gebeurtenis – na jaren omzwervingen in het buitenland nam verzoekende partij de drastische beslissing om naar haar thuisland terug te keren – verwacht mag worden dat deze in het geheugen van verzoekende partij gegrift zou staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zou hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven en deze gebeurtenis dan ook eenduidig in de tijd kan situeren. Het door verzoekende partij ter vergoelijking aangehaalde tijdsverloop kan daaraan geen afbreuk doen. Verder stelt de Raad vast dat door verzoekende partij tevens manifest tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd omtrent het precieze moment in december 2014 waarop er soldaten van het Oekraïense leger bij V. langsgesproken zouden zijn om hen beiden mee te nemen naar het leger, hetgeen de directe oorzaak was van de vlucht van verzoekende partij uit Oekraïne op 29 december 2014. Meer bepaald stelde zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de soldaten bij V. langskwamen begin december 2014 en dat zij en V. tien dagen de tijd kregen om zich te melden op het commissariaat, waar zij dan op 23 of 24 december 2014 samen naartoe gingen, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat soldaten van de rekruteringscommissie op 27 december 2014 bij V. langskwamen om hen beiden mee te nemen naar het leger, dat hun majoor verzoekende partij liet weten dat hij voor haar een paspoort zou voorzien op voorwaarde dat zij zou dienen in het leger en dat zij zich daartoe van hem 's anderendaags moest melden op het commissariaat, hetgeen zij echter niet deed. De uitleg dat deze feiten ongeveer tien jaar geleden plaatsvond – hetgeen feitelijke grondslag mist – is dan ook geenszins van aard de tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent deze gebeurtenis in december 2014 te weerleggen of te verklaren.

2.2.7.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat een aantal elementen uit het asielrelaas van verzoekende partij niet overeenstemmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, voert verzoekende partij aan dat *“het (...) niet (is) omdat verzoeker zijn verhaal anders is dan de normale rekrutering zoals vooropgesteld door de wet dat het verhaal van verzoeker niet zou zijn verlopen zoals aangegeven door verzoeker”*, dat het niet ondenkbaar is dat de normale procedure niet is gevolgd omdat V. reeds werkzaam was in het leger, dat het evenmin ondenkbaar is dat bepaalde voorstellen werden gedaan naar verzoekende partij toe teneinde haar verblijf te regulariseren in ruil voor het leveren van militaire diensten, dat het feit dat de uitspraken van de majoor geen wettelijke grondslag hebben niet noodzakelijk betekent dat deze uitspraken niet zijn gedaan en dat het gegeven dat voordien geen meldingen zijn gemaakt van klachten betreffende gedwongen rekruteringen buiten de officiële procedures *“(…) niets (wil) zeggen”*, daar *“voor alles (...) er een eerste keer (dient) te zijn”*, temeer gelet op het tekort aan strijdkrachten in Oekraïne waardoor er alles aan gedaan wordt om strijdkrachten te vinden.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de vaststelling van verwerende partij dat het door verzoekende partij voorgestelde verloop van de feiten niet ondersteund wordt door de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier en die gebaseerd is op

verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, delen 1-2) wel degelijk verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Meer bepaald werd vastgesteld dat de door verzoekende partij beschreven wijze van oproeping van haar en V. geenszins overeenstemt met de gevolgde procedure van oproeping van Oekraïners in het kader van een mobilisatie als reservist zoals deze blijkt uit de landeninformatie, dat voorts uit deze informatie blijkt dat van gedwongen rekruteringen buiten de officiële procedures geen sprake is, dat de militaire verplichting niet geldt voor vreemdelingen en staatlozen die zich op het grondgebied van Oekraïne bevinden en dat het vervullen van de dienstplicht geen voorwaarde is om het Oekraïense staatsburgerschap te verkrijgen (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, delen 1-2). De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaand betoog niet verder komt dan het herhalen van haar eigen verklaringen en het opwerpen van losse beweringen, stellende dat *“voor alles (...) er een eerste keer (dient) te zijn”*, wat geenszins van aard is om de motivering van verwerende partij dat het door verzoekende partij voorgestelde verloop van de feiten niet aannemelijk is in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in een ander daglicht te stellen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat het Commissariaat-generaal zich niet van de indruk kan ontdoen dat verzoekende partij doelbewust mist spuit over haar verblijfplaatsen van de afgelopen jaren, opmerkt dat de feiten dateren van vele jaren geleden waardoor het aannemelijk is dat niet meer geheel duidelijk is hoe alles destijds is gelopen en dat wat betreft het document met haar naam op dat zij ontvangen had op het consulaat in Denemarken waarmee zij in de zomer van 2007 vrijwillig vanuit Denemarken terug naar Oekraïne zou zijn vertrokken, haar niet verweten kan worden dat zij niet weet waar dit document gebleven is, daar het document waardeloos bleek te zijn om een paspoort te verkrijgen in Oekraïne en zij er dan ook niets meer mee kon doen, is de Raad evenwel van oordeel dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij niet zou weten wat er met dit document gebeurd zou zijn, gelet op het belang ervan in haar asielrelaas. Immers zou zij er vanuit Europa mee zijn teruggekeerd naar haar land en zou zij er meerdere keren mee geprobeerd hebben een paspoort aan te vragen in eigen land door desbetreffend document te tonen als bewijs dat zij in Denemarken was geweest. Zelfs indien verzoekende partij geen Oekraïens paspoort kon verkrijgen met het document is het gelet op het gegeven dat verzoekende partij het document nog meerdere malen heeft gebruikt nadat zij ermee vanuit Europa is teruggekeerd naar haar land geenszins geloofwaardig dat zij niet weet wat er met dit document gebeurd is. Dat zij dit niet meer zou weten omdat dit reeds enkele jaren geleden is, kan evenmin overtuigen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij omtrent de opmerking in de bestreden beslissing dat het Commissariaat-generaal ook gegronde twijfels heeft over het feit dat verzoekende partij in Oekraïne enkel een oud Sovjetpaspoort zou hebben gehad tot zij het weggooid voor zij voor het eerst naar Europa vertrok, stelt dat deze feiten dateren van twaalf jaar geleden waardoor het aannemelijk is dat zij niet meer weet waar zij het paspoort weggooid, temeer gezien zij het nooit nodig heeft gehad, acht de Raad het evenwel totaal onaannemelijk dat verzoekende partij niet meer zou weten of zij in 2003 Oekraïne had verlaten met haar paspoort op zak of – door haar paspoort reeds weggegooid te hebben – op illegale wijze. Het feit dat deze feiten dateren van twaalf jaar geleden kan niet verschonen dat verzoekende partij dit niet meer zou weten. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis – verzoekende partij verliet in 2003 Oekraïne op zoek naar een beter leven – in het geheugen van verzoekende partij is gegrift, zodat zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode van verzoekende partij minstens mag worden verwacht dat zij zou kunnen zeggen of zij in het bezit was van haar paspoort wanneer zij de grens overstak.

2.2.10.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing aangaande de reisweg van verzoekende partij, voert verzoekende partij aan dat haar verteld was dat indien zij voldoende zou betalen, het geen probleem zou zijn om de grens te overschrijden. Verdere afspraken met de smokkelaar waren dan ook overbodig.

2.2.10.2. De Raad bemerkt evenwel dat aangaande de reis van verzoekende partij van Oekraïne naar België door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij verklaarde de grens tussen Oekraïne en Polen te zijn gepasseerd met de auto van de smokkelaar zonder dat zij identiteitsdocumenten bij had en zonder dat er voor haar iets voorzien was op dat vlak en dat zij niet wist waar zij precies de grens overstak en of er een visum voor haar voorzien zou zijn. De Raad is evenwel de mening toegedaan dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij

dermate slecht op de hoogte is van de reismodaliteiten, de voor haar voorziene reisdocumenten en de door haar gevolgde route van Oekraïne naar Polen en dat zij geen afspraken zou hebben gemaakt met de smokkelaar die haar van Oekraïne naar Polen begeleidde over wat zij diende te doen in het geval er iets mis zou lopen aan de grenscontrole. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, delen 5-6), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat de reis dermate slordig werd georganiseerd. De opmerking van verzoekende partij dat verdere afspraken overbodig waren daar haar verteld werd dat het geen probleem zou zijn om de grens over te steken zolang zij voldoende zou betalen, volstaat geenszins als afdoende uitleg voor het feit dat er geen afspraken werden gemaakt, daar steeds de mogelijkheid bestaat dat er iets misloopt.

2.2.11. Aangaande het argument van verzoekende partij en de door haar als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegde rapporten (bijlage 4-6) betreffende de motivering van verwerende partij inzake de verklaringen van verzoekende partij dat zij niet naar het leger wil in haar land, dat door verzoekende partij geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille hiervan internationale bescherming toe te staan daar het door haar opgegeven motief voor haar weigering om te dienen in het leger is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang, met name de loutere vrees te worden gedood, en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekende partij, geboren in 1975 en derhalve heden veertig jaar, geenszins *in concreto* heeft aangetoond dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst naar het leger zal moeten gaan, daar aan de bewering van verzoekende partij dat op 27 december 2014 soldaten van de rekruteringscommissie bij haar vriend V. zijn langsgesproken om hen beiden mee te nemen naar het leger geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Krivoy Rog (provincie Dnipropetrovsk) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen. Waar verzoekende partij desbetreffend een “Kaart gewapend conflict Oekraïne” als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 7), bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij op geen

enkele wijze in haar verzoekschrift uiteenzet wat zij met deze kaart wil aantonen. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de neergelegde kaart een zwart-wit kopie betreft waardoor de in de legende gebruikte kleuren om op de kaart aan te duiden welke gebieden gecontroleerd worden door Rusland, in welke gebieden er een gewapende opstand is, in welke gebieden er RSA-bezettingen waren en in welke gebieden pro-Russische protesten plaatsvonden, niet duidelijk onderscheiden kunnen worden. Deze onduidelijke kaart toont dan ook op geen enkele manier aan dat in Krivoy Rog (provincie Dnipropetrovsk), waarvan verzoekende partij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 05 mei 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT